

ČASOPIS

ČASOPIS GYMNÁZIA LUŽKA PÍKA

Jak slaví Vánoce ve Španělsku a v Peru?

Komiks - Cesta časem

Výměnnou studentkou v Německu

PikoSlam Poetry

Pikova humoristická kachna - Jakin Procházka

Zima z pohledu hmyzu

Rozhovor: Kreativní dílny Rukama

Zpět na škole, ale tentokrát jako učitel.

Dobytí Jižního pólu

Výročí bojovníka za světový mír

Obsah

Úvodní slovo

Výměnnou studentkou v Německu

Rozhovor: Rukodělné dílny

PikoSlam Poetry

Píkova humoristická kachna - Česká stopa ve světě

Komiks - Cesta časem

Historie - Jižní pól dobyt

Zima - Boj o holý život

Rozhovor: Znovu doma, tentokrát jako učitel

Zemřel John Lennon

Jak slaví Vánoce naše profesorky španělštiny?

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři časopisu,
Časopik je zde!

Co najdete v dlouho očekávaném druhém čísle? Rozhovor s paní učitelkou Ježkovou o vydařené rukodělné akci, s mladým začínajícím učitelem Vojtou Jungerem, informace o PikoSlam Poetry .

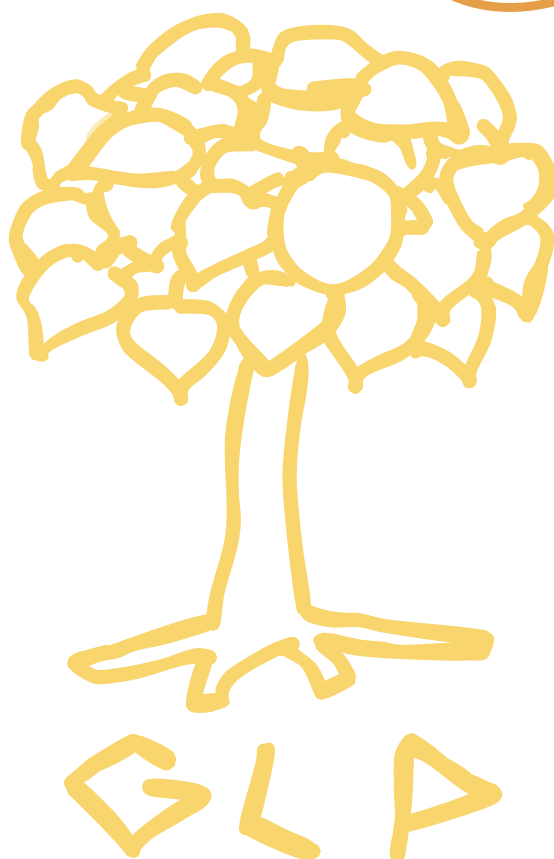
Dále se dočtete, jak Markéta zvládá zahraniční stáž v Německu a kterak pan učitel Procházka ke Zlatému míči přišel 🏈😊.

Jak se slaví Vánoce v Peru a ve Španělsku, nám přiblíží naše milované učitelky Isabel a Margarita 😊. Podíváme se do historie, pootevřeme biologické okénko a vydáme se zpět v čase s naším komiksem.

Pokud se při čtení zamyslíte, zasmějete nebo se dozvíte nové věci, časopis splnil svůj účel 😊. Přejeme hezké čtení.

Za celou redakci

Zbyšek Hodaň

Výměnnou studentkou v Německu

Představte si, že se jednoho rána nevzbudíte u sebe v pokoji, ale v cizím pokoji, cizím domě, cizí zemi. Nato si uvědomíte, že jste výměnným studentem v Německu. A musíte vstávat, nebo vám ujede ten jediný autobus, který vás doveze do školy. Takhle jsem se prvních pár dnů probouzela já. Ocitla jsem se v novém prostředí a chvíli to trvalo, než jsem si na všechno zvykla.

První měsíc jsem strávila v dočasné hostitelské rodině, která se skládala z **Renaty a Markuse**. Markus je učitelem na gymnáziu v Neustadtu (a. d. Waldnaab), na stejné německé gymnázium chodím i já. Hlavní důvod, proč si mě vzali na starost, byl, že můj pokojík u mé trvalé hostitelské rodiny nebyl zcela dokončený a pro mě připravený. Renate a Markus už u sebe v minulosti měli dvě studentky a jednoho studenta, a tak věděli, o čem si se mnou povídat a jak mi s němčinou pomáhat. Jedna z věcí, které jsem si velice vážila, byla, že mi Renate vždycky dala několik příkladů, jak tu větu, kterou jsem se zrovna pokusila splácet, říct lépe. Kdybych se měla zaměřit na to, jaké problémy jsem s mluvou zpočátku měla, nezbylo by mi místo na zážitky a postřehy ze života v Německu a na ty se já chci zaměřit nejvíce. Jen zmíním, že po třech měsících jsem začala rozumět skoro všemu obecnému, jenže rozmluvení trvalo podstatně déle.

Nejlepší zážitky s Renate a Markusem jsem posbírala v **Zoiglu**. Slovo Zoigl popisuje právovárečnou komunitu i samotné pivo, které se tam vyrábí. Je to unikát jihovýchodního Bavorska a jedno z měst, kde se Zoigl ještě udržuje, je Neuhaus, městečko, ve kterém žiji. Jejich systém funguje tak, že jeden týden vaří svoje pivo jedna hospůdka, která potom o víkendu otevírá, poté druhá hospůdka, která je otevřená další týden. Takže každý týden máte možnost ochutnat jedinečné pivo. Já pivo nepopíjela, zato jsem si vždy dala preclík, já na nich tak trošku ujíždím. Normální preclík z pekárny je už blaho samo o sobě, ale v Zoiglu, v té hospůdce, vám ho naservírují teplý a tak křupavý, že byste nejraději vykoupili celý jejich preclíkový sortiment.

Když už jsem nakousla německé jídlo, musím zmínit **Bratwursty**. Myslím, že většina Čechů ochutnala nebo alespoň zná tuto německou klobásu. Co mě osobně překvapilo, byla informace, že většina Němců podává Bratwursty na Štědrovečerní večeři. Očividně jsem ještě pořádně nenasála německou atmosféru, protože mi Bratwurst nepřipadá jako nějak zvlášť slavnostní jídlo. Je to dobré jídlo a je pravda, že Němci si na Bratwurst potrpí, takže by mě to asi nemělo tolik šokovat. Je to prostě zajímavá tradice. Jinak obecně se německá kuchyně zas tolik od té naší neliší. Ještě jednou zajímavostí jsou jejich bramborové knedlíky. Jsou kulaté a lepkavější než ty naše. Mě to chutná, ale zajímal by mě názor mého bráchy nebo mé babičky. Co by na to asi řekli?

Po kulatých knedlicích se sklouzneme na další téma – moje trvalá hostitelská rodina. Členy jsou **Birgitt a Wolfgang**, moji hostitelští rodiče, jejich dospělý syn s rodinou, **dva psíci Zoiss a Emi** a já.

Vskutku mě hned od začátku brali jako právoplatného člena rodiny, toho si nesmírně vážím. Birgitt ráda plete a já ráda háčkuji, a tak společně trávíme večery, obě zavrtané v kupkách vlny. Wolfgang si nemůže pomoci a každou minutu vymýšlí vtipy a dělá Spaß (zábavu). Kvůli mé omezené slovní zásobě někdy nepochopím pointu, to mi potom Birgitt říká, že mám být ráda, a oba dva se smějí ještě víc. Já se k nim záhy přidám, protože Wolfgang už zase šprýmuje, a tentokrát to chápu i já. Společně jsme podnikli několik výletů do **Weidenu**, přesto je moje nejhezčí vzpomínka zdobení stromečku. Birgitt seděla na gauči a podávala mně a Wolfgangovi ozdoby. Já se ujala zdobení ve velkém, dvě stejné koule nesměly být vedle sebe. Wolfgang to ale pořád dával špatně, i naschvál, a tak jsme se všichni prohýbali smíchy. Pak přišel ke stromečku Zoiss, a i když byl stromeček na stoličce, shodil pár ozdob. Za to mu Birgitt vynadala a já s Wolfgangem jsme se tomu pořádně zasmáli.

Ve škole jsou na mě všichni milí, jak učitelé, tak spolužáci. Stačí říct a hned mi pomůžou a poradí. A jak se v Německu učí? Školský systém je tam úplně jiný. *Tři vyučovací hodiny v kuse*, poté dvacetiminutová pauza na svačinu a znovu tři hodiny bez přestávky. Škola končí ve 12:50, ale přesto preferuji náš systém. Mnoho německých učitelů přiznává, že by i oni sami preferovali náš systém, protože takhle mezi hodinami musí spěchat jak studenti, tak učitelé.

Přesouvací manévry na chodbách jsou často zmatečné. Další velkou odlišností je, že jejich školní rok končí až v červenci. Po celý rok mají více a delších prázdnin (např. velikonoční prázdniny jsou dlouhé dva týdny), kvůli tomu mají letní prázdniny zkrácené na šest týdnů. Nový školní rok jim začíná až 10. září, ale naše dva měsíce odpočinku jsou podle mě více relaxující.

Jak už jsem na začátku nakousla, nedostatek hromadné dopravy je jeden z problémů v Německu, každý Němec to sám řekne. Nedostatek řidičů je problém všude, ale meziměstská doprava v Německu je na jiném levelu.

Auto je nutnost, ale děti samozřejmě neřídí, a tak jezdí autobusy. A když škola skončí ve 12:50 a autobus přijede, u jeho dveří jsou tlačence. Velké přetahování

o to, kdo se do autobusu narve jako první. Do autobusu se bohužel opravdu nevejdou všichni, většinou na zastávce zůstane tři až šest jedinců. Tato skutečnost pro mě byla šokem, zvláště když jsem zůstala stát na zastávce já a koukala na odjíždějící autobus. Každému se to někdy stane. My studenti jsme závislí na dobromyslnosti učitele, zdali nás vypustí o minutu či dvě dříve, na rychlosti vlastních nohou a schopnosti skákat ze schodů jako klokan a nevymáznout se.

Tou poslední vlastností já osobně vůbec neoplývám. Zato jsem si chytře vyhledala silnějšího jedince a utvořila s ním kamarádství, takže mám čas od času zarezervované místo. Né, ve skutečnosti to bylo tak, že jsem svou současnou kamarádku propašovala do autobusu na úkor sama sebe, druhý den ráno mi jako poděkování dala tyčinku s nápisem „Danke. J“, a tak jsme se začaly bavit.

Má nejlepší výslovnost ze všech Němců, které jsem kdy potkala, a jezdíme spolu každé ráno a odpoledne (ráno držím já místo jí, odpoledne ona mně). Už jsem potkala i její rodinu a všichni jsou tak milí a hodní a přátelští, že toho dlouhého čekání na zastávce v zimě ani trošku nelituji.

Danke. J

Nejtěžší součástí je **odloučení od rodiny** a přátel a nikdy nekončící únava. Když se blízcí lidé dlouho nevidí, stýská se jim. A tento fenomén se projevuje i u mě. I přes to, že moje hostitelská rodina je vážně úžasná, není možné, aby mi nahradili mou vlastní rodinku. Některá rána se probudím a je mi maličko do breku, protože mi zrovna fakt chybí maminka a tatínek a bráška a všichni ostatní, kteří jsou tak úžasní a kteří se už vmáčkli hluboko do mého srdíčka. A nestydím se to přiznat. Také na chodbách nepotkávám žádné kamarádky a sedím v podstatě sama. Někdy se v té německé zemi cítím osamělá a naprosto ztracená. Ale zase někdy jindy mám fakt super náladu, protože se se mnou moje spolužačky baví víc než obvykle a protože jsem z toho testu, o kterém jsem si myslela, že jsem ho totálně pokazila, *nedostala za 6*, jupí! A na všem se dá najít něco pozitivního. Vždy, když přijedu domů, si mnohem víc vážím svých bližních a všech krásných okamžiků s nimi, o kterých jsem si dříve myslela, že jsou každodenní samozřejmostí. Ale teď už vím, že to tak být nemusí.

A s únavou je to prosté. Celý den napínám všechny své mozkové buňky, abych byla v obraze, o čem se to povídá, a tak večer padnu na znak a skoro se ani nestihnu přikrýt, jak rychle vytuhnu. Nejvtipnější pak je, když se mi zdá sen v němčině, a tedy ani ve spánku si nemůžu pořádně odpočinout. Ale většinou si sny nepamatuji, což je výhoda pro Birgitt, protože (cituji) ráno není moc upovídaná, a tak si asi nepřeje, abych se jí každé ráno vyptávala na slovíčka ze snu. Lépe si slovíčko zapamatuji, když mi ho někdo vysvětlí, než když si jen přečtu pár písmenek na obrazovce. A moji hostitelští rodiče mě ujistili, že se můžu ptát na cokoli, tak ať se nediví, až přijdu s nejkrkolomnějším německým slovíčkem. Ale když usuzuji podle toho, jak je znám, jsem si vlastně jistá, že to vezmou jako výzvu a nakonec se ta krkolomnost obrátí proti mně v mišmaši jiných pro mě neznámých slov a taky mávání rukama i nohama. Ano, to jsou celí oni.

Na závěr bych chtěla popřát štěstí mým následníkům, těm, kteří se příští rok vydají do neprobádaných končin německého světa v podání „*Z němčiny mi jde hlava kolem*“. Začátky jsou vždy těžké a plné překážek, ale jakmile se do Němců (a jejich preclíků) prokousáte, bude to gut.

Také chci poděkovat **paní profesorce Maříkové**, která mě vybrala jako vhodnou kandidátku a postarala se, aby vše šlo hladce, paní Becher, která vyřídila potřebné náležitosti, a všem, kdo se podíleli na tom, abych mohla zažít tento pobyt v zahraničí.

Tschüssie,

Markéta Fegová, 7.L

ROZHOVOR

Rukodělné dílny: Akce, která spojuje tvoření a duševní zdraví

Na našem gymnáziu proběhl první ročník rukodělných dílen, o kterých jsem si popovídala s učitelkou **Janou Ježkovou**. V rozhovoru se zaměříme na důležitost rukodělných činností pro naše mentální zdraví a jejich vliv na každodenní život studentů.

Co vás přivedlo na nápad uspořádat rukodělné dílny?

Věcí, které mě přivedly na tento nápad, bylo více. První, že jsem si uvědomila, že studenti mají spoustu dovedností a know-how, které mohou někomu předat, i mně, že mohou sami sebe navzájem něčemu novému naučit a třeba i nás učitele. Přišlo mi, že by to mohla být pro studenty cenná zkušenost vyzkoušet si naši roli - povolání učitele. A tak se zrodil projekt Rukama...

Dalším důvodem byla skutečnost, že jsou zde na gymnáziu ročníky, kde už žádná rukodělná činnost není, a domnívám se, že někteří studenti předmět výtvarná výchova dost postrádají. Jeden z vytčených cílů též byl přimět studenty, aby opustili svou sociální bublinu, kterou pro mnoho žáků představuje třeba jen jejich třída, což mi připadá jako velká škoda. Cíl byl tedy pokusit se propojit žáky, kteří by se na školních chodbách minuli, aniž by se pozdravili...

Jak podle vás rukodělná činnost ovlivňuje naši kreativitu a trpělivost?

Co se týče kreativity, kreativní lidé něco vytvářejí a rukodělná činnost může právě kreativitu podněcovat. Ovládnutí techniky nám přináší svobodu, svobodu tvořivého myšlení a učí nás trpělivosti.

Současná generace studentů to má mnohem těžší než my. Měli jsme mnohem méně informací, techniky, materiálních věcí kolem sebe a nebyli jsme tak zahlceni a přesyceni informacemi. S vyšším množstvím informací se zkracuje doba, kterou jim věnujete, a ubývá trpělivost. Potřebujete další a další nové informace. Právě rukodělná činnost nás vrací k trpělivosti- tu dřevěnou lžící a háčkovanou šálu si prostě musíme vycedit.

Jaký vliv může mít práce rukama na duševní pohodu, zvláště ve stresujícím školním prostředí?

Práce rukama je hlavní léčebný prostředek arteterapie, což je obor, který diagnostikuje na základě výtvarných projevů duševní stav, rozpoložení člověka, případně psychickou dysfunkci a zároveň se právě skrze umění a rukodělné činnosti snaží o pozitivní vliv na naši psychiku.

Proto různé spolky a organizace, které terapeuticky pracují s handicapovanými lidmi, často využívají rukodělné činnosti. I ve školním prostředí mnoho studentů vnímá výtvarnou výchovu jako formu relaxace, očekává, že si odpočine...

Vědecké studie zabývající se vlivem ručních prací na psychické a fyzické zdraví například popisují snižování množství hormonu kortizolu (tzv. stresového hormonu) v krvi až o 75%. Ruční práce pomáhají úspěšně bojovat s depresemi, úzkostnými stavy, ale zároveň i pozitivně ovlivňují fyzické zdraví: trénujeme koordinaci ruka-oko, posilujeme paměť a koncentraci, rozvíjíme jemnou motoriku, dochází ke snižování krevního tlaku...

Máte pocit, že ruční práce nás v dnešní technologické době nějak obohacují? Jaký vliv mohou mít na studenty?

Rozhodně nás obohacují. Všichni musíme ovládat víc než základní motoriku, a ač nebudeme nikdy výtvarníci, budeme potřebovat zatlouct hřebík a mnoho dalších věcí...

Obohacují nás ve směru kreativity a rozvoje osobnosti v mnoha směrech.

Působí terapeuticky na naši psychiku a pozitivně i na naše fyzické zdraví, jak už jsem řekla.

Výtvarné umění jako produkt rukodělné činnosti je zároveň forma komunikace a člověk přemýšlí o tom, co sděluje, jakou formou, když jej vytváří, a stejně tak je komplexně uměním při percepci ovlivňován - působí na naše smysly, emoce, rozvíjí fantazii, myšlení, paměť a estetické cítění...

Vliv na studenty má umění rozhodně pozitivní, i když to pro ně může být často těžké, pokusit se jej vytvářet, neb všichni přeci nemohou být výtvarně talentovaní a budoucí umělci a s tím je třeba počítat...to by přeci byla trochu nuda.

Co se vám na celé akci nejvíce líbilo?

Na akci se mi velmi líbilo, jak to běží, že to funguje a jak je to takové mraveniště.

A také zpětná vazba od účastníků a lektorů, která byla formou dotazníku, mi potvrdila, že akce měla úspěch a jeví si mi jako smysluplná.

Já jsem velmi spokojená, že byl takový zájem a že vznikly i nové přátelské vztahy.

Plánujete dílny zopakovat? Jaké další aktivity nebo techniky byste ráda zařadila?

Ráda bych příští rok realizovala další ročník. Techniky se zařadí podle nabídky od studentů. Vlastně to záleží vše na studentech a akce se tvoří podle nich.

Takže se můžeme těšit, s čím kdo přijde.

Laura Vítovcová, 5.M

PikoSlam Poetry

Chcete se stát slavným umělcem, veřejně se vyjádřit nebo prostě umíte psát? Tak to je slam poetry přímo pro Vás!

Co to vůbec je slam poetry?

Slam poetry je specifický performativní žánr, který vlastně nemá stanovená jasná pravidla. Umělec vyjadřuje sám sebe, své myšlenky, pocity, názory... Při přednesu je povoleno vše kromě použití kostýmů, rekvizit a hudby.

Jak začít psát?

Jako u každého žánru je dobré si nejdřív vymyslet téma. Důležitý není jen obsah, ale i přednes, například mimika, gesta či pohyb. Jde o to zaujmout diváky a sdělit jim vaši zprávu, protože to budou oni, přesněji několik vybraných, kteří vás na konci budou hodnotit. Kromě toho se všichni zapojují. Nechybí hlasité výkřiky z hlediště, šířící se emoce ani povzbuzující potlesk, kterým také publikum ovlivňuje „porotu“.

V profesionálnějších soutěžích se navíc přidává časový limit, který dodává atmosféře ještě sportovní nádech.

A co ten Piko slam?

„Bylo to super. Líbilo se mi, jak si s tím studenty poradili, a vypadali, že nemají skoro ani trému, tak jsem na ně byla pyšná.“ Řekla paní učitelka Johana Hlinovská, která akci sledovala z pohledu diváka.

Na otázku, jestli by se chtěla podívat i příště, odpověděla: „No určitě. Doufám, že bude další půlročník - Vojta tomu říká půlročník. Těším se a doufám, že zase budu moct dorazit a že tam uvidíme další skvělá vystoupení.“

Chceš se taky zapojit?

Na informace o akcích jsem se zeptala Vojty Bezděkovského ze 7.L, který se SP věnuje:

Co musí člověk udělat, aby se zúčastnil příštího Pikoslamu?

„Říct mně a já mu to zařídím. Je to pro úplně kohokoli.“

Kolik let se konají ty „větší akce“ a jak často?

„Mistrovství v Česku už 22 let. U těch menších záleží na tom kde. V Praze je to podle mě snad každý den. Oficiální akce, kde jsou nějaká větší jména, jsou asi každý týden, ale různě po republice.“

Mistrovství

V ČR se ve 12 městech každoročně konají kvalifikace a následné finále Mistrovství ČR, které navštěvuje až 1000 diváků. Do něj však postupuje jen jeden člověk z každého města.

Vítěz získává 30.000 Kč a dále nás reprezentuje na Mistrovství Evropy a světa. Až si svou tvorbou budete jistí, můžete se zkusit přihlásit do kvalifikací mistrovství. I tam si Vás můžou všimnout, i když nevíte.

SLAM POETRY

KVALIFIKACE MISTROVSTVÍ ČR 2024

13/08	HRADEC KRÁLOVÉ	...Náplavka Café (open air)	19:00	Tomáš Kůs	slampoetry.cz@gmail.com
18/09	LIBEREC	...Experimentální studio	19:30	Filip Koryta	filip.koryta@email.cz
24/10	UHERSKÉ HRADIŠTĚ	...Klub Mír	19:30	Bob Hýsek	bobhysek@gmail.com
30/10	ČESKÉ BUDĚJOVICE	...Studentský klub Kampa	20:00	Filip Koryta	filip.koryta@email.cz
01/11	TŘEBÍČ	...Art Rock bistro u Lípy	19:00	Michal Schmidt	slampoetry.vys@gmail.com
01/11	CHOMUTOV	...Kostel Sv. Kateřiny	19:00	Filip Koryta	filip.koryta@email.cz
13/11	BRNO	...Kino Sibir	19:30	Jenda Perla	slampoetry.brno@gmail.com
14/11	PLZEŇ	...Anděl Music Bar	19:30	Tomáš Kůs	slampoetry.cz@gmail.com
22/11	SOKOLOV	...Klub Alfa	20:00	Filip Koryta	filip.koryta@email.cz
25/11	PRAHA	...Café V lese	19:00	Tomáš Kůs	slampoetry.cz@gmail.com
26/11	OSTRAVA	...Dock	19:30	Tomáš Kůs	slampoetry.cz@gmail.com
27/11	OLOMOUČ	...Jazz Tibet Club	20:00	Bob Hýsek	bobhysek@gmail.com

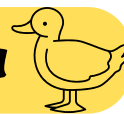
Zajímá tě to?

Pro inspiraci se můžete podívat třeba na díla slamerů. Můžete zkusit Vaška z Aše, Švéda, Teenu, strýce Pepina nebo třeba Potopu Báju či Matěje z kapely Matěj. A kdo ví, třeba to někoho z vás nadchne a za pár let vás uvidíme na vrcholu žebříčků.

Zdroj: Slampoetry.cz
Hedvika Čechurová, 1.E

Pikova humoristická kačna

Česká stopa ve světě - Jakin Procházka

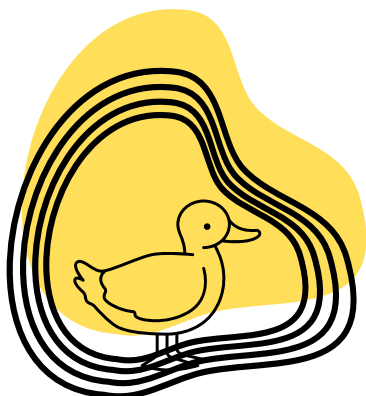
Máme pro vás žhavou novinku, na podzim se stala opravdu nečekaná věc. Možná nejste fanoušci fotbalu, ale možná vám jména jako Mbappé, Vinicius JR, Rodri či Kane něco říkají. Ano, všichni byli v TOP 10 hráčích v anketě Zlatý míč. Nikdo však nečekal toto...

Poprvé od roku 2007, kdy byl na Zlatý míč nominován Petr Čech, se do nejužšího výběru dostal našinec. Jak už vám napověděl nadpis, nebyl to Patrik Schick ani Tomáš Souček. Obrovskou českou stopu ve fotbale udělal Mgr. Jakub Procházka z Gymnázia Ludka Pika. Po jeho nominaci trenér české fotbalové reprezentace prohlásil toto: „Je to generační hráč, vždy jsem v něm viděl něco výjimečného.”

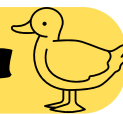
Všichni byli v šoku, když při vyhlášení došlo na TOP 10 a pan Procházka stále nebyl jmenován. Slavný americký youtuber IShowSpeed údajně prohlásil toto: „The goat Procházka will get in the TOP 3, mark my words.” A bylo tomu tak. Na třetím místě skončil Vinicius JR. A tak nastala chvíle napětí pro všechny fanoušky s ponožkami v sandálech a pivem v ruce. Všichni se trásli očekáváním, když George Weah, bývalý výherce Zlatého míče a prezident Libérie, četl jméno na papírku: „And the Ballon D'or winner of year 2024 is... Jakub Procházka! Congratulations!”

Titulní strana časopisu
New York Times,
prosinec 2024

Pikova humoristická kachna

Tento moment změnil svět. Ve světě vlály české vlajky, v Česku Bitcoin překonal hranici 100 000 amerických dolarů. Pan učitel z naší skromné/prestižní školy byl najednou pozván do podcastů a různých show. Rozhodl se odmítnout BBC, Sky Sports i ESPN, podcasty s celebritami jako Joe Rogan či Jan Kraus. Řekl, že rozhovory poskytne jen na YouTube kanále Cristiana RONALDA.

Kvůli autorským právům nemůžeme říci mnoho o rozhovoru s portugalským Ronaldem, ovšem můžeme vám povědět toto: Jejich video zbořilo internet, dosáhlo miliardy shlédnutí za rekordních 41 dní. Pro zajímavost, na druhém místě je píseň Hello od Adelle s 87 dny a třetí místo má Despacito s 96 dny.

Zde je tedy pouze krátký vzkaz od nejlepšího fotbalisty roku 2024:

„Zdravím všechny žáky, učitele i ostatní čtenáře. Děkuji za podporu, nesmírně si toho vážím. Doufám, že do kabinetu tělocviku přibude další trofej jako Liga mistrů či nový Zlatý míč. Ať už díky mým zásluhám či dalším generacím.“

Komentáře

Nejsem největší fanoušek fotbalu, preferoval jsem tanky. Ale kdybych měl jmenovat svého nástupce na post prezidenta, Procházka by byl velkým kandidátem.

- Petr Pavel

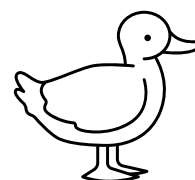
Neuvěřitelné. - Štefan Krupa

Obrovský úspěch naší školy, našich učitelů a hlavně pana Procházky. Nikdy nezapomeneme.

- Aleš Janoušek

No ty *****, tak to mi ***** - Richard Genzer

Bez mé pomoci by to nikdy nedokázal. Jsem na něj velmi pyšný. Z mých studentů byl vždy ten nejlepší. - Jára Cimrman

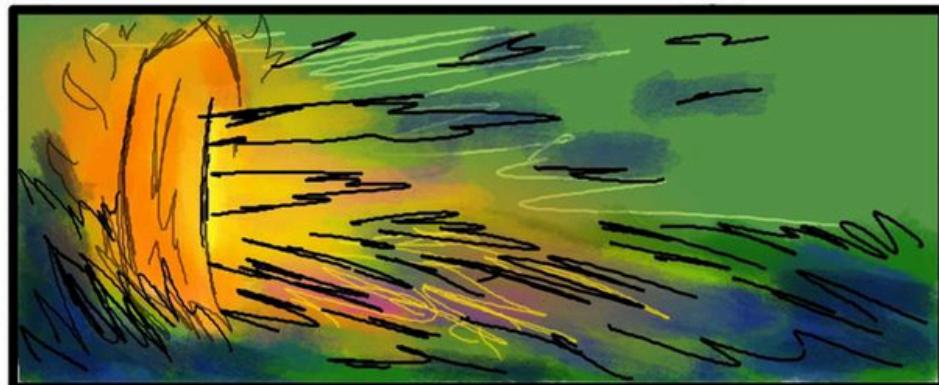
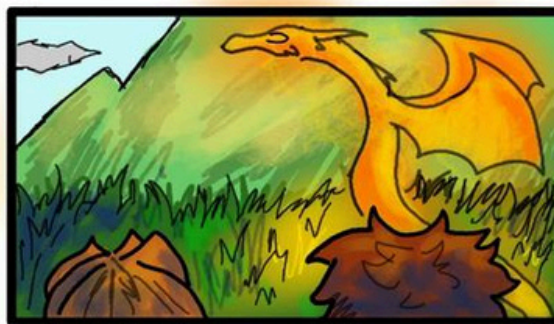

Tento článek pro vás vylhali:
Matěj Lacko, Matěj Homola

CESTA ČASEM

ADÉLA MANOVÁ A BARBORA SUJOVÁ 2.L

JIŽNÍ PÓL DOBYT!

14. prosince 1911, tedy před sto třinácti lety dorazil norský polárník Roald Amundsen k Jižnímu pólu, čímž se stal prvním člověkem, který na pomyslném vrcholu Země stanul. Cesta k němu ovšem nebyla jednoduchá, ba ani všeobecně dobře přijatá.

Roald Amundsen byl norský polárník a dobrodruh v pravém slova smyslu. Předtím než se vydal poslední kout Země dobyt, cestoval v severních mořích kolem Kanady a Grónska, kde se od Inuitů naučil mnohým dovednostem, které pak při své životní cestě zužitkuje. K efektivnímu pohybu ledovými krajinami jsou ideální psi, jejichž syrové maso může velice dobře předcházet kurdějím (nemoc z nedostatku vitamínu C).

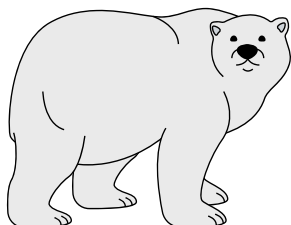
Původní Amundsenův cíl byl pól severní, ale krátce před vyplutím Amundsenovy expedice je novinami po celém světě oznámeno, že sever byl dobyt. Houževnatý a tvrdošíjný Roald nehodlá opakovat úspěch Fredericka Cooka nebo Roberta Pearyho, a tak si usmyslí, že místo na sever pojede na jih. Své posádce to neoznamuje. Ta se s náhlou změnou plánu seznámí až poté, co minou ostrovy Madeira v Atlantiku.

Ve stejnou dobu se o stejnou metu snaží i Brit Robert F. Scott.

Začíná tak závod o Jižní pól. Amundsenova loď Fram přistává v Zátocě velryb, což je asi o sto kilometrů blíž k cíli než startovací pozice Scottovy výpravy (pojmenovaná Terra Nova; česky Nová země). Roald je perfektně připravený. Saně, tažní psi, zvířecí kožešina, znalosti získané během expedice v severní Kanadě se mu začínají vyplácet. Soupeřící Robert Scott disponuje polárními poníky a motorizovanými saněmi. Už teď je jasné, že proti Amundsenovi – který má už tak stokilometrový náskok – nemůže zvítězit.

14. prosince se Amundsen a jeho muži úspěšně dostali k vytouženému cíli. Staví stan, hrdě vyvěšují norskou vlajku a ještě tři dny opakovaně provádějí měření, která mají zaručit, že jsou skutečně správně. Terra Nova se mezitím plahočí mrazivým peklem. Motorizované saně vypovídají funkci; poníci se boří až po břicha do sněhu a nejsou schopni pokračovat dál.

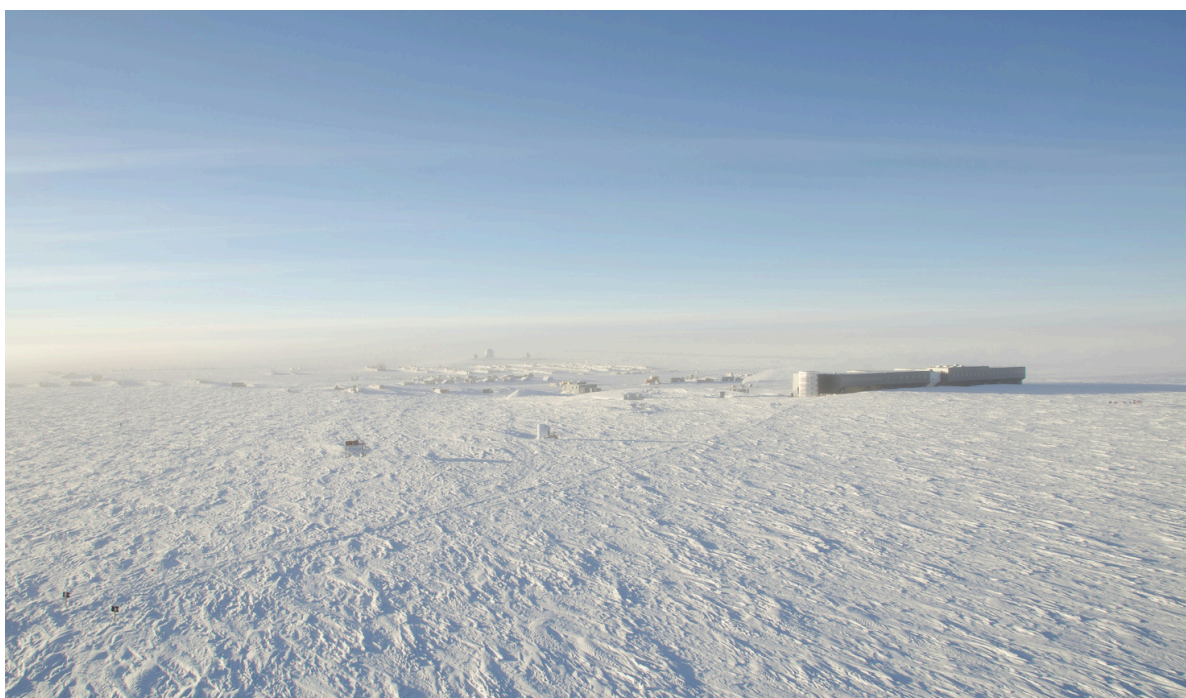
Výprava je stále řidší. Roald mezitím nechává na pólu dopis a se svými dobrodruhy se vrací zpátky do Zátoky velryb ke své lodi Fram.

Scott přichází ke stanu, kde se v mrazivém antarktickém větru třepotá norská vlajka jeho rivala, asi o měsíc později. Posádka je prohrou zrcena. Otáčí se tedy zpět, ale jižní klima je nemilosrdné. Jako kdyby nestačilo, že o život už přišlo tolik jejích členů. Scott a jeho muži umírají asi dvacet kilometrů od dalšího stanu se zásobami. Kdyby pokračovali, zachránili by si život. Ale soudit rozhodnutí zkušených polárníků nám nepřísluší. Závod definitivně skončil.

Amundsen po devadesáti devíti dnech opouští území Antarktidy a odplouvá domů do Norska. Jeho vítězství je však přijímáno rozporuplně. O neúspěchu Terra Novy už ví celý svět. Rozhodnutí změnit cíl doslova v posledním okamžiku a dokonce zvítězit je pro lidi těžké přijmout. Zejména pak pro Brity. Scott je oslavován, Amundsen přijímán.

*O úspěchu **Nora Roalda Amundsena** není pochyb. Jako první suverénně dosáhl Jižního pólu (a o několik let později i severního) a vrátil se zpátky. Dějiny nezastínily odvážného Scotta a náš pohled do minulosti je tak o něco méně zkreslenější, než kdybychom se o Terra Nově dnes neučili. Oba dva byli hrdinové, ale vítěz mohl být jen jeden.*

Jižní pól dnes, Photo by NOAA on Unsplash

Matěj Velkoborský, 5.E

ZIMA - BOJ O HOLÝ ŽIVOT

Většina z nás se těší na zimu a Vánoce, někteří na toto období vyčkávají dokonce už od jara. Je však mezi námi i ten, kdo se na zimu netěší ani trochu. Jsou to členovci.

Nejkrutější je toto období asi pro hmyz. Jedná se o velkou diverzifikovanou skupinu (třídu), ve které mají zástupci jedinečné způsoby přežití. V přírodě různá stádia hmyzu nejčastěji vyhledávají úkryt.

Brouci (coleoptera) nebo **polokřídlí** (hemiptera) jako dospělci zalézají před zimou pod spadané listy, do hrabanky, do štěrbin ve stromech nebo do lidských obydlí. Takové sídliště poskytuje pro hmyz ideální azyl. Jistě každý podzim zaznamenáte slunéčko východní (harmonia axyridis) páchající nálety na vyhřáté panelové domy. Dalším ukázkovým příkladem je ploštice vroubenka americká (leptoglossus occidentalis), které se také líbí teplý obývací pokoj. Jiní brouci mohou jako larvy čekat hluboko v zemi a objevují se jako dospělí až v létě.

Motýli (lepidoptera) jsou schopni migrace na jih do teplejších oblastí. V Americe jsou příkladem **monarchové** (danaus plexippus), v našich zeměpisných šířkách to mohou být bělásci (pieridae). Dříve byl v různých učebnicích běžným ukázkovým příkladem migrace lišaj oleandrový (daphnis neri), ten je však dnes už velmi vzácný. Většina nočních motýlů u nás přečká zimu ve stádiu kukly nebo housenky. Na půdách nebo ve stodolách můžeme v zimě potkat neaktivní **dospělé babočky** (vanessa atalanta, inachis io).

V případě **blanokřídlých** (hymenoptera) se můžeme setkat s královnami vos nebo sršní ukrytými ve dřevě. Novější záležitostí je problematická **sršeň asijská (vespa velutina)**, která likviduje drahocenná včelstva.

Pokud bychom našli invazivní sršeň, nebo si nejsme jistí určením, existuje mobilní aplikace *Nahlaš sršeň*, která nám pomůže.

Narozdíl od sršní mají složitější způsob přečkání zimy včely, u kterých je královna v úlu obklopena dělnicemi, které o ni pečují a udržují v úlu stálou teplotu. Mravenci jsou dalším zajímavým eusociálním hmyzem. Zimují hluboko v mraveništi a ve společenstvu se o sebe starají navzájem. Hluboko v zemi také přečkávají čmeláci, po jejich boku i larvy samotářských včel.

Pro hibernaci **dvoukřídlých** (diptera) jsou nejčastěji vyhledávány jeskyně nebo sklepy. Často můžeme v zimě vidět i malátně poletující komáry nad sněhem. Tento jev se dá odůvodnit jednoduchostí při vybírání úkrytu, pak jen stačí, aby chvíli svítilo slunce, a komáři jsou aktivní. Malátně pohybující se můžeme také spatřit v řekách larvální stádia **vážek** (odonata). Pod zamrzlou vodní hladinou přežívají vajíčka, nymfy kvůli dýchání preferují tekoucí nezamrzající vodu.

Proč ale nezmrznou?

Hmyz má skvělou adaptaci pro tyto nepříznivé podmínky, využívá **nemrznoucích látek** (nejběžnější glycerol), a hlavně se mrazu vyhýbá, snižuje metabolismus a přechází do hibernace.

CO MŮŽEME PRO HMYZ UDĚLAT MY?

Hmyzí hotel je sice úžasná dekorativní záležitost, ale tu využijí maximálně drobné samotářské včely. Okolo budky proudí studený vzduch, který ji ochlazuje, zároveň je blízko u země, kde se drží mráz, a využít ji jako úkryt mohou zmíněné menší druhy hmyzu. Nejlepší je tedy nechávat na zahradě velké plochy, které poskytují potenciální útočiště. Nevyužité dřevo, kletí v závětrí, kompost, suché zídky nebo nevyčištěné záhony jsou ideálními adepty pro to stát se zimním domovem nejen hmyzu.

Takže až budete příště uklízet zahradu, myslete na důležité organismy ekosystému a ponechte jim kousek vašeho pozemku.

Michal Kuník, 2.A

ZNOVU DOMA, TENTOKRÁT JAKO UČITEL

Vojtěch Junger, bývalý student naší školy, se po letech vrátil – tentokrát jako učitel. Jaké je to stát před tabulí tam, kde kdysi seděl v lavici? O své cestě a návratu prozradil více v rozhovoru.

Co vás vedlo k tomu, že jste se rozhodl vrátit na svou bývalou školu jako učitel?

Na naší škole jsem zjistil, že není samozřejmé vzpomínat v dobrém na svou střední. Já mám na náš gympl opravdu převážně pozitivní vzpomínky. Představoval jsem si, jaké by bylo skvělé učit právě tady a když přišly středoškolské praxe, hodně jsem se snažil, abych se dostal z Prahy zpátky do Plzně.

Jaký byl pocit znovu vstoupit do školy z druhé strany – jako učitel, ne student?

Bylo to, jako kdybych se po velmi dlouhé době vrátil domů. Opravdu ten pocit domova tam byl strašně silný. Když člověk nastupuje na pedagogické praxe, vždycky cítí nervozitu. Ale jakmile jsem prošel naší vrátnicí, veškerá nervozita ze mě opadla a dostal jsem takový hřejivý pocit nostalgie.

Je pravda, že jsem teď byl na „druhé straně barikády“, právě jako učitel, ale mám pocit, že to ve mně vzbudilo pokoru k úkolu, který jsem měl před sebou. Když se na to teď zpětně dívám, myslím, že mě moje studentská zkušenost přiblížila ke studentům, které jsem ve třídách měl, a vztah, který jsme si díky rozhovorům a vzpomínáním vybudovali, je opravdu krásný.

Jsou mezi vašimi současnými kolegy učitelé, kteří vás dříve sami učili? Jaké je to být jejich kolegou?

Spousta pedagogů si mě pamatuje jako studenta. Když jsem byl na praxích na jiných školách, cítil jsem se tam jako vetřelec, jako kdybych tam nepatřil. Ale tady bylo hrozně hezké, že když jsem procházel po chodbě, zdravily mě známé tváře a milé pohledy bývalých vyučujících.

Vnímáte nějaký posun v pedagogickém systému od doby, kdy jste byl student?

Věřím, že určitý posun tu je. Na první dobrou jsem si všiml, že mnohem více pozornosti a prostoru se věnuje psychické pohodě studentů, a myslím si, že je to dobře. Za nás se na to moc nemyslelo.

Od ostatních vyučujících jsem se dozvěděl, že se teď má redukovat a zjednodušovat látka, která se vyučuje, a já mám pocit, že to vlastně nemusí být negativní. Přejít z kvantity na kvalitu mi dává smysl. Více bychom se měli orientovat na to, co studenti chtějí a co se jim bude hodit do života.

Celkový proces vzdělávání by měl být o vás, studentech, ne o učitelích a o tom, co by chtěli učit. Mám pocit, že náš gympl patří k těm lepším školám, a jsem si jistý, že tu učí mnoho vyučujících, kteří pro studenty ten posun dělají.

Byl bych rád, kdybych ve svých budoucích žácích vzbudil pocit, že po odchodu ze školy jim svět nějakým způsobem patří. Přál bych si, aby v něm nebyli ztraceni, a aby věděli, že ho mohou změnit a zlepšovat.

Zemřel John Lennon

8. prosince 1980 byl v New Yorku před vchodem do domu, kde vlastnil byt, chladnokrevně zastřelen bývalý člen skupiny The Beatles, aktivista za mír a jedna z nejvýraznějších tváří nejen uměleckého života, John Lennon.

V dopoledních hodinách navštívila Johna s jeho ženou Yoko Ono v jejich newyorském bytě fotografka, aby je společně vyfotila na obálku časopisu Rolling Stone. Nemohla vědět, že půjde o Lennonovy poslední fotografie. Tentýž den odpoledne poskytl John svůj poslední rozhovor.

Po rozhovoru se společně s **Yoko** chystali odjet do nahrávacího studia.

Než stačili odjet, zdržel pár před hlavním vchodem do bytového domu shromážděný dav fanoušků, v němž stál i budoucí vrah **Mark Chapman**.

Ten podal Lennonovi svou desku a požádal jej o podpis. John Markovi přání splnil a dokonce s ním měl prohodit pár slov. Netušil, že se dívá smrti do očí.

Manželský pár se z nahrávacího studia vracel zpátky domů těsně před jedenáctou hodinou večerní. Yoko vystoupila jako první a odešla k recepci; John jí byl v patách.

Než stačil vejít do domu, prostřelil Johnovi psychicky nemocný Chapman aortu a plíce. Umírající hudebník udělal posledních pár kroků k recepci, dokud se v bezvědomí nesvalil k zemi. Smrt si mezitím shodila kabát, aby ukázala, že u sebe nemá žádné další zbraně, ale to už na ni byla přivolána newyorská policie.

Chapman si poté sednul na obrubník a klidně se dal do četby knihy J. D. Salinger Kdo chytá v žitě. Krátce nato přispěchala na místo policie, která Johna naložila do služebního vozu a odvezla jej do nejbližší nemocnice. Mark Chapman byl mezitím bez jakéhokoliv odporu zatčen. Krátce po surovém útoku bojovník za světový mír zemřel.

Motiv vraždy nám nepřísluší soudit, ale jedno je velice patrné. Chapmana dozajista ovlivnila **Salingerova kniha** (Kdo chytá v žitě), v níž hlavní hrdina, Holden Caulfield, opovrhne herci, umělci atp., protože jsou podle něj falešní. A podobné pocity měl ohledně Johna patrně i Chapman. Viděl, jak se ohání mírem, svobodou a rovností, zároveň si ale všiml jeho bohatství a ohromného majetku, což si podle něho protiřečilo a John tak byl pro Chapmana falešný (angl. „phony“).

Holden Caulfield například ve scéně, kdy navštíví džezový klub slavného muzikanta, uvažuje o tom, jak neskromně a chvástavě si umělec vychutnává potlesk publika, které ho zcela očividně zbožňuje. Sám jazzman mu ale nepřikládá žádnou váhu a svým úspěchem je zcela zaslepen. Je pravděpodobné, že Chapman vnímal Johna podobně.

Jako na první pohled hodného, avšak ve skutečnosti neupřímného muže. John Lennon byl prvním členem The Beatles, který opustil svět, a je velice smutné, že to byl právě on – bojovník za mír a lepší svět bez válek a zbytečné smrti. A přece to byl on, kdo zemřel zbytečně. Tato tragédie hýbe světem dodnes – a to nejen tím uměleckým.

Odkaz Johna Lennona stále žije. Jeho hudbu o míru a lásce poslouchají miliony lidí po celém světě. Dovoluji si zde předložit krátký seznam Lennonových písní, které stojí za váš čas. Zastavit se a říct si, jak já sám bych mohl změnit svět (nebo jen sám sebe) k lepšímu:

Imagine

Happy Xmas (War Is Over)

All You Need Is Love

Lucy in the Sky with Diamonds

Matěj Velkoborský, 5.E

Jak slaví Vánoce naše španělské profesorky Margarita a Isabel?

Zajímá vás, jakou vánoční pohádku mají naše profesorky nejraději? Jestli slaví Vánoce podle českých tradic? Nebo jak moc se liší španělské a peruánské tradice od těch našich? Pak je tento článek přímo pro vás.

S oběma profesorkami jsem před Vánoci udělala rozhovor a z jejich odpovědí jsem sestavila tento článek.

Zaměřila jsem se především na rozdíly mezi našimi a jejich tradicemi. Některé tradice vás možná překvapí a u některých zjistíte, že jsou našim velmi podobné.

Začneme s **peruánskými tradicemi**.

Peruánské Vánoce se od těch našich liší především tím, že jsou více nábožensky založené. Dětem v Peru nenosí dárky žádný Ježíšek ani Santa Claus, ale dostávají dárky přímo od rodičů. Stejně jako u nás i v Peru se dárky dávají 24. prosince, ale dárky dostávají pouze děti.

Naopak ve Španělsku dětem dárky rozdávají tři králové, ale španělské děti si na dárky musejí počkat

až do 6. ledna. Tři králové totiž přinášejí dárky v noci z 5. na 6. ledna. Hodným dětem nosí dárky, ale těm co během roku zlobily, přinesou pouze uhlí. Čekání si děti krátí sledováním tradičního večerního Průvodu tří králů.

Typickým jídelm na Štědrý den v Peru je krocan a pečené brambory s různými pikantními omáčkami. U štědrovečerní večeře nesmí chybět ani italský sladký chléb Panettone, který obsahuje papáju a říká se mu **panetón**. Naopak ve Španělsku nemají jednotné tradiční jídlo, ale v žádné domácnosti nesmí chybět mořské plody, šunka **Serrano** a další uzeniny. V některých rodinách se jí jehněčí či pečený krocan, nebo mořská ryba. Mají obdobu našeho bramborového salátu zvaného ensaladilla rusa. Mezi tradiční sladkosti patří **turrón**, **polvorones** a **mantecados** z mandlí a jiných ořechů, sádla a čokolády.

Panetón

Polvorones

Pro španělské Vánoce je typické, že se sejde celá rodina a povečeří společně, protože rodina je pro ně velmi důležitá. Na tuto večeři jsou pozváni všichni členové rodiny, což může dohromady být i 20 lidí. Velkým důvodem pro setkání je pro Španěly také vánoční loterie zvaná „**El Gordo**“, ve které lze vyhrát až 4 miliony eur, pokud máte plné číslo. Losování se koná 22. prosince a teprve s losováním se ve Španělsku začínají projevovat Vánoce. Losování trvá obvykle 4 hodiny a část výsledků vyhlášují i děti.

Obě paní profesorky tráví Vánoce v **České republice**, protože cestovat do jejich rodných zemí by se na tak krátkou dobu našich vánočních prázdnin nevyplatilo.

Margarita částečně slaví české Vánoce, manžel jí dělá pravý český bramborový salát, který jí moc chutná. Ale na peruánské tradice nezanevřela a má v pokoji malý peruánský betlém.

Isabel se snaží míchat tradice z obou zemí, večerí rybu a bramborový salát a na návštěvu k nim jezdí Ježíšek, ale dodržují též španělské tradice.

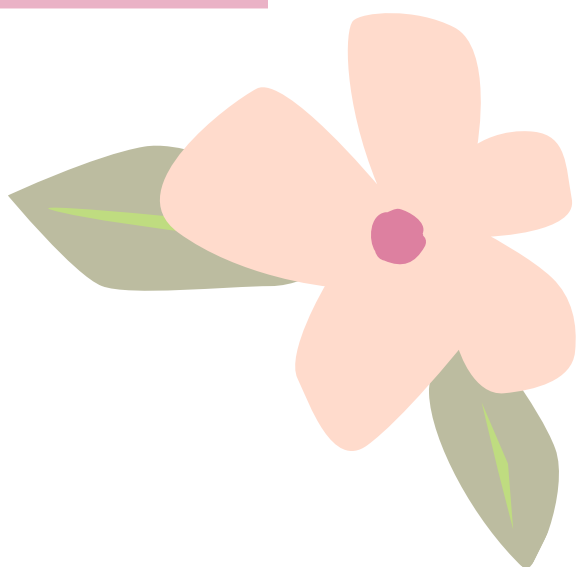
Na českých Vánocích se Margaritě líbí naše tradiční jídlo a naše filmy a pohádky. Oceňuje, že je nebereme pouze jako svátek, ale během nich vzpomínáme i na ty, kteří už je s námi oslavit nemohou.

Isabel miluje české cukroví a vánoční pohádky. A když napadne sníh, tak jsou to pro ni Vánoce snů. Líbí se jí i naše koledy, ale ráda vzpomíná na své dětství, kdy na základní škole zpívali koledy výměnou za buchtu a hrnek horké čokolády. Naopak velmi zvláštní jí přijde mít ve vaně živého kapra a poté ho obětovat na štědrovečerní večeři.

Nejoblíbenější českou pohádkou Margarity je **Popelka** a také má ráda film **S tebou mě baví svět**. Pro Isabel bylo těžké vybrat pouze jednu pohádku, protože jich má ráda spoustu. Každý rok se na Štědrý den dívá na Popelku ale má ráda i **Anděla Páně**, **Korunního prince**, **Krakonošovo tajemství** a nesmí chybět ani **S čerty nejsou žerty**.

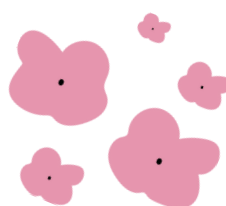
Charlotte Pavelková, 6.L

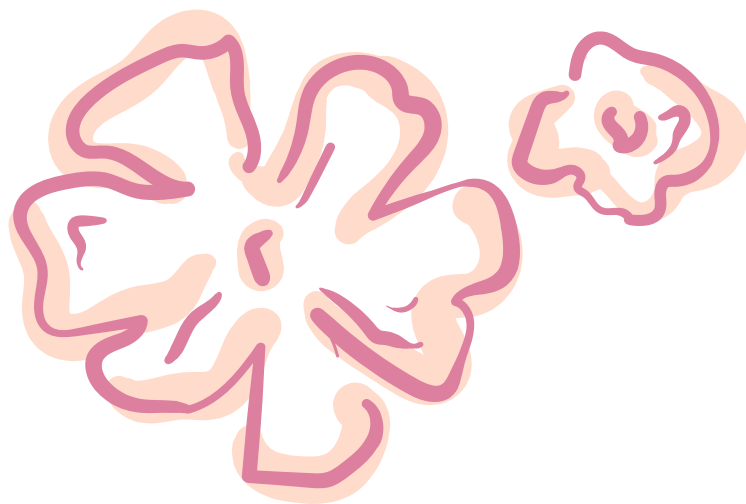
Kolektiv autorů

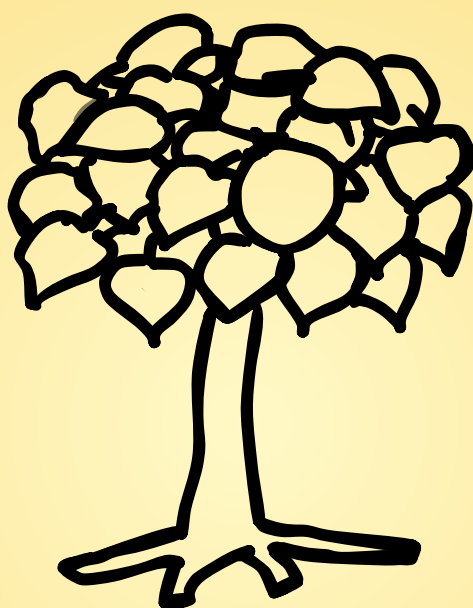
Linda Ellen Roučková
Charlotte Pavelková
Matěj Velkoborský
Michal Kuník
Adéla Manová
Barbora Sujová
Matěj Lacko
Matěj Homola
Laura Vítovcová
Hedvika Čechurová
Markéta Fegová
Markéta Hacková
Martina Vítovcová

Učitelské zastoupení

Zbyšek Hodaň
Jana Ježková - korektura

GLA

Gymnázium Ludka Pika